

XX Premis Octubre

Un aniversari i un bateig

L'últim dissabte d'octubre es va celebrar al restaurant del Balneari de les Arenes el tradicional sopar dels Premis Octubre. En aquest bloc els oferim una panoràmica fotogràfica de l'esdeveniment i una entrevista amb cadascun dels guardonats en les diverses modalitats.

Esquerra, una ala de la taula presidencial. Dreta, Núria Feliu, Matilde Salvador, Ignasi Riera i Ferran Torrent, durant el bateig del llibre de la cantant.

RAFA GIL

Esquerra, Jaume Fuster, Antoni Mir, Enric Valor, Enric Soler Godes, Frances, Nina, Joan i Alna Moll. Dreta, l'editor Eliseu Climent i Vicent Soler.

RAFA GIL

Esquerra, els guanyadors: Agustí Pons, Ponç Puigdevall i Gaspar Jaen. Dreta, Xavier Bru de Sala, Oriol Castany, Josep M. Huertas i Miquel A. Villena.

RAFA GIL

Esquerra, Alberi Hauf i Enric Satué. Dreta, Maria Mercè Roca i Anne Charlon.

RAFA GIL

Esquerra, els regidors Manuel Moret i Francesc Díez, entre amics. Dreta, Enric Guinís, Teresa Carreres, Jaume Fuster i Madó Buades.

RAFA GIL

Esquerra, Antoni Ferrando, Maite Simon i la senyora Hauf. Dreta, el rector Lapiedra i Carme Vidal.

RAFA GIL

Esquerra, Enric Nadal i Esther Penedès. Dreta, Montserrat Casals, Margarida Pulg i Joan Gurgui, besnét de Mercè Rotorreda.

RAFA GIL

Els itineraris d'Agustí Pons

Agustí Pons ha aparegut a tots els titulars de la premsa diària que han parlat dels Premis Octubre d'enguany. El flamant guanyador del Joan Fuster d'assaig reclama ser anomenat "periodista" i reivindica una manera de fer periodisme empeltada de literatura.

"Federica Montseny, la utopia imperfecta" i "Jordi Pujol, el país, la realitat" són els dos retrats que Agustí Pons ha triat per col·locar al principi i al final del recull *Itineraris*, una galeria de personatges-clau del país que li ha valgut el Joan Fuster d'assaig.

Agustí Pons, responsable de la secció d'opinió del diari *Avui* i col·laborador de diversos mitjans, en parlar dels seus retrats diu: "L'important aquí no és intentar veure si Agustí Pons és pujolista o no o si està a favor de les tesis de Joaquim Molas; he concebut cadascun d'aquests retrats com a un artifici literari que es basa en el coneixement més o menys directe de cadascun dels personatges".

Per tant, Pons se situa en aquests retrats "a mig camí entre el periodisme i l'erudició" insistint en un gènere que practica, en petit, cada dia a l'última pàgina de l'*Avui*, a la secció "Figures, paisatges".

Les diferències entre aquesta peça diària i el recull d'ara, però, són més de forma que de fons. Agustí Pons les resumeix: "Les dimensions; a un periodista acostumat a la limitació d'espai, escriure trenta folis sobre un personatge resulta dur, fer un llibre és molt dur. En segon lloc, he hagut d'escriure establint una distància entre el personatge i jo, sense que aquesta distància faci perdre la calidesa necessària amb què cal abordar cada retrat".

Agustí Pons és enguany un periodista premiat en un concurs d'assaig. "És evident que

Agustí Pons, Premi Joan Fuster d'assaig 1991.

HAFÀ GIL

Itineraris és un assaig", confessa, "perquè primer, hi ha un treball científic; parlar de Foix, per exemple, vol dir haver-me llegit tot el que ell va escriure i, a més, tot el que s'ha escrit sobre la seva figura. En segon lloc, hi ha una tesi, que és el que jo dic de cada retrat, el que constitueix l'esquelet de cadascun d'ells i finalment, hi ha la creació literària".

PERIODISME-LITERATURA

A mig camí entre l'objectiu fotogràfic i el filtre de les sensacions, el Pons retratista reivindica el gènere del qual s'ha fet una mica especialista, un híbrid entre el periodisme i la crítica literària. Fixant-se en el panorama periodístic del país, Pons busca i troba l'exemple francès: "Allí, aquesta manera de fer periodisme es practica amb més normalitat que aquí. És una manera de fer que aquí es practicava amb *Destino*, la

pèrdua de la qual crec que ha resultat irreparable".

Pons, a banda de mirar amb nostàlgia cap al passat i queixar-se de la manca de *Destinos* en el periodisme català actual, reclama el periodisme empeltat de literatura "perquè se situa en un estadi intermedi en la divulgació cultural, entre l'anàlisi de fets i dades i l'erudició".

Perquè del que Pons parla és d'anar més enllà, "arribar a un determinat públic que podríem anomenar de cultura mitjana i que actualment té poques plataformes culturals. Al país hi ha una franja cultural que actualment no està prou coberta. Per això és necessari un procés de frivolitització de la cultura; el llibre, molts cops està massa separat del que ha de ser-ne el lector".

Pons torna a posar el punt de mira en el periodisme francès "aquí no tenim cap revista com *Lire* o *Magazine littéraire*...". En definitiva, podríem

dir que França té allò que aquí va quedar reduït a pràcticament res: una determinada tradició periodística. I en l'esforç de connexió amb una tradició al nostre país, fem cap a Josep Pla.

En preguntar a Agustí Pons què li semblaria que es connectés la seva pràctica retratística amb la tradició planiana, respon ràpid: "Em faria por. Jo admiro Pla com a prosista però no el tinc beatificat, no l'idolatro. M'agraden coses concretes de Pla, no tot, les *Cartes de lluny* i també els *Homenots*, sobretot aquells que Josep Pla va escriure sense haver conegut mai el personatge del qual parlava. En aquestes casos és on Pla demostrava el seu ofici, a més del seu talent. El periodisme i la literatura, però, no es poden separar de la ideologia, i així, igual que Pla va ser un gran escriptor, va ser un gran reaccionari".

Xènia Bussé